

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: Gorizia, Riva Plazzutta, 18 - tel. 3177 PODUREDNIŠTVO: Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603	Polletna naročnina L 1.000 Letna naročnina L 2.000 Letna inozemstvo L 3.000 Poštno čekovni račun: štev. 24/12410
---	---

Leto XVI. - Štev. 24 (797)

Gorica - četrtek 11. junija 1964 - Trst

Posamezna številka L 40

TUDI TO DA MISLITI

Pravijo, da gremo veliki gospodarski krizi nasproti. Verjetno bo to držalo. In kdo je temu kriv? Mnogi bodo brez pomisleka rekli: vlada. Pa je resnica vse druga. Današnje gospodarske neurejenosti je kriv vsakdo, ki se ničemu ne zna odpovedati in si privoščiti več, kot mu dohodki dovoljujejo.

Samo en primer! Ob priliki nogometne tekme Inter - Borussia so Italijani plačali na vstopnicah 160 milijonov lir. Časopisi so zapisali, da je to svetovni rekord. Marsikateri delavec je zapravil celo tedensko plačo, da je lahko prisostvoval tekmi.

Narod, ki tako razmetava denar, ni več narod, ki si je v stanu naložiti pristojevoljne žrtve.

Ali ni nekaj narobe v ljudeh, če se dogajajo stvari, kot smo jim bili priča v primeru nogometnega kluba Bologne? Zato ker so pri petih igralcih Bologne našli ostanke nekih drog (poživil), kar naj bi spodbudilo potem na učinkovitost moštva in je po statutih nogometne zveze kaznivo, je prišlo v Bologni do množičnih demonstracij, v rimskem parlamentu so si sledile interpelacije, komunistični župan Dozza in demokrščanski podtajnik Salizzoni sta naenkrat bila na isti liniji. Ali je mogoče, da čast Bologne zavisi od majhne količine nekega mamila, ki naj bi ga bilo zaužilo pet igralcev, ki ne delajo drugega, kot da vsako nedeljo 90 minut tekajo za usnjeno žogo?

Pa je umrl skoraj istočasno v Genovi industrijalec Gaslini. Proslavil je za vse čase svoje ime s tem, da je s svojim premoženjem priklical v življenje ustanovo, ki sprejema na zdravljenje poliomielitične otroke. Nihče v rimskem parlamentu ni smatral za potrebno, da tega izrednega močar proslavi, in nihče v Genovi se ni čutil zaradi tega omalovaženja ponižanega. Nihče od Genovežanov ni protestiral, kajti šlo je za dobrotnika najmanjših. Če bi Gaslini svoj denar potrošil v korist kakega nogometnega kluba, in če bi ta klub kot Inter iz Milana postal prvak evropskih nogometašev, ali kot Bologna državni prvak, o potem bi se njegovo ime izgovarjalo vsepovsod in polnilo stolpce v časopisih, kot se godi Dal'Arri, predsedniku Bologne, ki je te dni umrl.

Tako pa: doživljamo preobračanje vrednot. To, kar res nekaj velja, je prezirano; slavi pa se surova sila, telo, prazna glasba, plesi iz pragoda. Kako naj potem pričakujemo, da bo bolje!

— ej

Krst — prestopok proti vojaški disciplini

»Krasna Zvezda« (Rdeča zvezda), uradno glasilo sovjetske armade, poroča, da je bil višji narednik Atanazijev v aprilu tega leta klican pred vojaško sodišče, ker da je onečastil svojo uniformo s tem, da je dal krstiti svojega otroka. Stori! je to na ljubo svoji tački, ki mu ni dala miru in stalno ponavljala, da noče imeti poganškega vnuka v hiši. Celotno cerkev je šel, oblečen v civil, in prisostvoval krstnemu obredu. Podpolkovnik Sestak, ki ga je sodil, je odločil, da mora biti kaznen eksemplar, ker sta v istem polku malo prej že dva druga narednika, Anisimov in Sadilov, storila isti pregrešek. Zato so višjemu naredniku Atanazijevu vzeli čin, ga obsodili na dve leti služenja v disciplinskem bataljonu in odločili, da bo odslej navaden vojak. Podpolkovnik Sestak je smatral za potrebno, da pokliče na razgovor tudi političnega komisarja polka, v katerem so omenjeni trije naredniki služili, češ da ni storil svoje dolžnosti in ni znal svojih podrejenih prepričati o nesmiselnosti vere. Komisar se je izgovarjal, da mu ni bilo znano, da so bili kaznovani naredniki pod vplivom krščanskih družinskih članov. »Krasna Zvezda« zaključuje svoje poročilo s trditvijo, da ti trije primeri zgovorno pričajo, kako se skuša Cerkev infiltrirati v sovjetsko vojsko in potom njenih članov vohunirati za svoje temne cilje.

Iz dnevnika duše

Ko prebiramo »Dnevnik duše« papeža Janeza XXIII., se nam razodeva vsestranska odprtost Cerkev v današnjem času: njena odločna in pogumna usmerjenost k novim oblikam gledanja, hotenja, delovanja sploh; njen zagon na nove življenjske poti, na katerih človek bega sem ter tja in s srcem polnim nemira išče rešitve. Če bi hotel sveti oče Janez XXIII. še enkrat nasloviti na Cerkev poslanico, bi jo moral začeti z besedami, s katerimi se je Pavel obrnil do korinške Cerkev: »Naša poslanica ste vi, poslanica, ki je vtisnjena v našem srcu, ki jo pozna in jo lahko berejo vsi ljudje. Vi ste očitna poslanica Kristusa, ki ni napisana s črnim, temveč z duhom živega Boga, ne na kamnite plošče, ampak naravnost v vaša srca.«

Če hočemo razumeti Kristusovega predhodnika Janeza Krstnika, moramo spoznati puščavo, v kateri je doraščal in katere je postal v daljavo doneči glas. In prav tako se moramo za razumevanje pogumne smeri, katero je Cerkev dal papež Janez XXIII., poglobiti v globino njegove samote: v ta dnevnik duhovnosti, ki je naredila iz njega človeka visokega poslanstva, samaritana našega časa, začrtovavca smeri, ki naj pripravijo Gospodu ljudstva dobre volje.

»Dnevnik duše« nam resnično razkriva globino in iskrenost razmerja papeža Janeza XXIII. do Boga.

V njem lahko sledimo stalnemu duhovnemu dviganju, ki pa je podrejeno zakonom narave in božji milosti, napredovanju v odkrivanju in globokem spoznavanju v postopnem prilagajevanju vsakdanjega življenja tej volji. Božja volja je večna in zato vedno sodobna.

»Kakšen je bil rezultat osredotočenja mojega duha v božji volji?« piše neke sv. oče. »Privedlo mi do ničesar izrednega, ampak do utrditve mojih principov do Boga, do vprašanja mojega življenja in svetega poslanstva v službi Cerkev. — Čeprav nočem pretiravati prihoda v zadnjo, mogoče kratko dobo svojega življenja, čutim v sebi neki resnejši in zrejši odnos do vsega, kar me obdaja.«

Velika vera papeža Janeza postopoma prehaja v ljubezen. »Ne želim in ne morem drugače — je zapisal — kot da živim in umrjem za duše, ki so mi izročene.«

Njegov duh obsega vse ljudi in se da ruje vsem. Trudi se, da bi prišel v stik z vsemi: »Z večjo skrbjo in vztrajnostjo se hočem učiti turškega jezika. Čutim, da imam rad turško ljudstvo.«

Leta 1959, ko je bil že papež, je Janez XXIII. tako označil svoje življenje:

»Odkar me je hotel Gospod poklicati v to svojo visoko službo, se ne čutim več navezanega na kako določeno stvar v življenju... Ves svet je moja družina. Ta občutek, da pripadam svetu, mora dati novega zagona mojemu razumu, mojemu srcu, mojemu delu.«

V »Dnevniku duše« odkrivamo vedno večje poglobljanje v velikonočno skrivnost, skrivnost vstajenja, ki nas uči, da le s smrtjo premagamo smrt. Pokojni sv. oče je imel vedno pred seboj le Kristusa, križanega Kristusa, v katerem je rešitev vseh težav.

Življenje papeža Janeza je potekalo v miru, ker je znal vsako stvar spremeniti v dejanje ljubezni, in s tem v veselje. Proti koncu svojega življenja je začutil, da se mu bliža trpljenje, ko je zapisal: »Mislim, da mi bo Gospod postal veliko duševno in telesno bolest, da se bom lahko tako popohoma zanj žrtvoval.«

Ob otvoritvi vesoljnega cerkvenega zbora je pokojni papež zabeležil v svoj dnevnik: »Po treh letih težavne, a tudi mirne in srečne priprave, smo sedaj ob vznjoju svete gore.« In verjetno je takrat že razumel, da ta sveta gora ni koncil, temveč Kalvarija, kajti zaupljivo je dodal: »Sedaj razumem, da Gospod hoče kot moj prispevek h koncilu moje trpljenje.« In to trpljenje ga je popolnoma prevzelo in zaznati ga je bilo lahko v njegovem glasu, v nenadnem skrivnostnem obmolknjenju, v vsakem izrazu njegove duše.

Na smrtni postelji, v dolgi agoniji, mu je angel ponavljal: »Zaznamujem ti oči, da boš videl božjo svetlobo, ušesa, da boš slišal glas Gospodov, nosnice, da boš videl sladkost Kristusovo, ustnice, da boš izgovarjal besede življenja; zaznamujem ti ramena, da boš nosil Kristusov križ.«

Stopinje, ki jih je Janez XXIII. začrtal, so postale stopinje koncilске Cerkev, Cerkev, ki hoče zapustiti vse poti zmagoslavja in hoditi le po poti trpljenja, ki je edina, kjer se učlovečeni Sin lahko sreča z bednim človekom današnjih dni. Taka je Cerkev, ki jo je Janez XXIII. izročil Pavlu VI.

In da bi bila zveza med posteljo, kjer je Janez XXIII. trpel dolgo agonijo in prestolom, na katerem je Pavel VI. začel piti svoj kelih, bolj vidna, se je hotel novi papež, dvajset stoletij po Petrovem odhodu, vrniti na kraj, kjer je bil postavljen križ, kjer je grob ostal prazen, kjer je bil ustanovljen primat, ne kot primat gospodstva, temveč kot primat ljubezni.

Navdušenje in ginjenost, ki ju je to dejanje vzbudilo, sta dokaz, da so ga ljudje razumeli kot vrnitev h križanemu Kristusu, kot nadaljevanje kratkega papeževanja Janeza XXIII., ki je osvojilo ves svet, kot dejanje zblizanja in miru z vsemi krščanskimi cerkvami in med narodi sveta sploh. Ko je Janez XXIII. slišal betlehemsko poslanico Pavla VI., se je gotovo vzradostil kot Abraham, ki je želel videti Gospodov dan, ga videl in se neizmerno zveselil.

Priredila B. P.

DVAJSETLETNICA izkrcanja v Normandiji

Ob 20-letnici izkrcanja zahodnih zaveznikov v francoski pokrajini Normandiji so bile na licu mesta številne spominske svečanosti, ki so pritegnile pozornost vseh, ki so se borili proti Hitlerjevemu nacističnemu režimu. 6. junij 1944 je šel v zgodovino kot »najdaljši dan« v drugi svetovni vojni, ko se je v precejšnji meri odločila usoda nemškega rajha. V zgodnjih jutranjih urah se je na tisoče ameriških, britanskih in kanadskih letalcev spustilo na francosko ozemlje ob istočnem pomorskem izkrcanju na obalah Normandije pod vodstvom ameriškega generala Eisenhowerja, ki je vodil vse operacije. Po hudih bojih z nemškimi silami (ki čeprav niso bile na izkrcanje pripravljene, so vendar nudile silovit odpor) jim je uspelo odpreti tako zvano »drugo fronto« in tako stiskati obroč okrog Nemčije. To je bil eden največjih tehnično-vojaških podvigov v drugi svetovni vojni, na katerega so se zavezniki dolgo pripravljali. S spretno taktiko in propagando so uspeli prepričati nemške generale, da si niso pričakovali izkrcanja na tem kraju, kjer so obale zelo peščene in neprimarne za težka oklopna vozila.

Ob priliki proslav izkrcanja v Normandiji so številni ameriški turisti preplavili Francijo. Mnogi med temi turisti so bili tisti, ki so pred 20 leti preživeli strahotne spopade. Položili so na stotine vencev na grobove padlih kolegov. Ameriški padalec Robert Murphy, ki se je 6. junija 1944 prvi spustil na tla v Normandiji, je v nedeljo ponovil svoj podvig. V kraju Sainte Mère Eglise pa so odprli vojni muzej ob prisotnosti ameriškega korporala Steela, ki je med spuščanjem proti zemlji s padalom obvisel na zvoniku.

Novi voditelj Indije

Indijska kongresna stranka je izbrala za svojega voditelja in s tem za novega ministrskega predsednika Indijske zvezne države Lala Bahadura Šastrija, večkratnega ministra v vladah pokojnega Nehruja. Oseba kot taka uživa v Indiji splošno spoštovanje, toda v mednarodnem svetu je še nepoznana. Kljub temu je splošno mnenje poznavavcev indijskih razmer, da so prvaki kongresne stranke izbrali dobrega naslednika: Sam pokojni Nehru se je o njem izrazil takole: »To je izredno pošten, zaveden in prizadeven človek.« Čeprav je majhne postave (saj meri le en meter in pol) in ne močnega zdravja, velja kot silno delaven, umirjen, potrpežljiv in izredno skromen državnik. Sposoben je delati tudi do 16 ur na dan, a kljub temu nima nobenih ambicij po slavi. O njem pravijo, da je najbolj ponižen in vljuden visokih vladnih ministrov, ki se je najnižjemu slugi zahvalil, če mu je prinesel akte na mizo.

Čeprav se že dolga leta ukvarja s politiko in je vodil že razna ministrstva, je ostal široki javnosti nepoznan. Kot notranji minister je s svojo potrpežljivostjo in takom uspel rešiti marsikaka težava.

Življenje si je rešil s tem, da se je delal mrtvega. Tako je več ur preživel med nebom in zemljo.

Po prvotnih načrtih bi se proslava morala udeležiti glavna protagonista tistih dni, to je generala Eisenhower in Montgomery. Toda ker je general De Gaulle odklonil svojo udeležbo (pravijo da zato, ker so ga leta 1944 Angloamerikanci obvestili o nameravanem izkrcanju le 48 ur prej), sta ostala doma tudi ostala dva generala. Kljub temu je francoski tisk posvetil dogodku izpred 20 let veliko pozornost.

Dogodka se je spomnil tudi tisk komunističnih držav, ki sicer priznava gotove zasluge zavezniškega izkrcanja za nadaljnji ugoden potek vojne, a na drugi strani ga omalovažuje, češ da so se zahodni zavezniki odločili za ta korak šele tedaj, ko so se začeli bati, da bi mogla Rdeča armada naglo sama osvoboditi vse evropske države.

Hruščev in Tito sta se sestala v Leningradu

Jugoslovanski predsednik Tito se je ob priliki svojega obiska na Finskem sestal s sovjetskim predsednikom Hruščevom v Leningradu. Vest o tem nepričakovanem srečanju je vzbudila nemajhno zanimanje. Na Zahodu povezujejo njune razgovore s sovjetsko-kitajskim sporom. V zadnjem času je moskovski tisk objavil več člankov, o pomenu in potrebi rednih posvetov med socialističnimi državami. Zato so komentatorji mnenja, da je treba leningrajski sestanek postaviti v ta okvir. Pri tem dodajajo, da niso jugoslovanski komunisti več tako nasprotni sklicanju mednarodne konference komunističnih partij ter da so v tem oziru sedaj pripravljeni nuditi Hruščevu vso moralno in diplomatsko pomoč.

na notranja vprašanja med zveznimi indijskimi državami, a je vedno ostal skromen in v ozadju. In modri indijski narod je ravno njega izbral, da prevzame težko dediščino po pokojnem Pandit Nehruju.

TEŽKA ŽIVLJENJSKA POT

Novi indijski predsednik Lal Bahadur Šastri se je rodil leta 1904 v hiši revnega vaškega učitelja iz okolice Benaresa. Ko je bil star poldrugo leto, mu je oče umrl in je z dvema sestrama in materjo še bolj občutil pomanjkanje. Kljub hudi stiski je dokončal višje šole v Benaresu in si tako pridobil ime Šastri, kar pomeni učenik. Ta vzdevek mu je ostal kot sestavni del njegovega imena.

Se sedaj rad pripoveduje, kako težka so bila zanj šolska leta, ko včasih ni imel denarja niti za prevoz s čolnom čez Ganges. Zvečer domov si je pomagal tako, da je privezal knjige z jermenom na glavo in preplaval sveto reko.

Kakor Nehru se je že v zgodnji mladosti vključil v politično življenje Indije. Kot šestnajstletni mladenič se je pridružil Gandijevemu gibanju nenasilne neposlušnosti Britancem. Zaradi tega so ga večkrat zaprli. Vsega skupaj je preživel v ječi za indijsko neodvisnost sedem let.

Pravijo, da bo novi predsednik verjetno znal stvarneje prisluhniti socialnim problemom Indije, ker za razliko od Nehruja izhaja iz nižjega sloja. V zunanji politiki bo najbrž skušal načelno nadaljevati politiko neopredeljenosti in nevtralizma. Toda kot inteligenten politik, za kakršnega ga označujejo, ne bo mogel iti mimo nekaterih Nehrujevih neuspehov in napak, ki jih je pokojni predsednik zagrešil kot intelektualac. Bodočnost bo pokazala, kako bo Šastri razvil svojo osebnost, da bo kos problemom, pred katerimi stoji Indija s svojimi 400 milijoni ljudi ter nekaterimi zahrbtnimi sosedi.

Posvetovanja o Laosu

Po zadnjih poročilih so se boji v Laosu nekoliko polegli, čeprav ni moči še govoriti o kakem resnem premirju. Na diplomatskem polju pa se nadaljujejo posvetovanja o rešitvi zapletene krize, ki je zajela to državo Južne Azije.

Prejšnji teden je bila v Honolulu konferenca ameriških civilnih in vojaških strokovnjakov, katere sta se udeležila tudi ameriški zunanji in obrambni minister Rusk in Macnamara. Po prihodu v Washington je bil minister Rusk zelo rezerviran. Novinarjem je povedal le, da so na konferenci v havajskem glavnem mestu obravnavali več priporočil v zvezi s položajem v Jugovzhodni Aziji. Zaradi delikatnosti položaja se ni spuščal v nadaljnje izjave.

Medtem se v Vientianu (upravni prestolnica Laosa) predstavnik šestih vlad (Kanade, Vel. Britanije, ZDA, Južnega Vietnama, Siama in Indije) posvetujejo o raznih predlogih, ki so jih dale posamezne države za pomirjenje duhov v Laosu.

Nova napetost zaradi Cipra

Vse kaže, da bo turška vlada izbrala sedanjo napetost okrog Cipra, da izkrea svoje čete in si na ta način prilasti del otoka. Ker je istočasno grška vlada trdno odločena to preprečiti, se kaj lahko zgodi, da pride v prihodnjih dneh do dogodkov z nepredvidenimi posledicami.

